

Vášim, ki pōgled vesel pojé vā bōžje svetlōbe :
 Mōja vonjāva samó, vāša lepōta in dūh !
 Dāno mi bilo na vĕk nĭj glĕdati jārkega sōlnca,
 Kāka njegōva je lūč, ki nam ogrĕva zemljō.
 Vĕčen mi skrĭva oblāk nebó in lūno in zvĕzde,
 Hribe, dolĭ in vodĕ, mĕsta in sĕlske vasĭ !
 Sōlnĕnica, slĭšala sĕm, glavó po nōči obĕša,
 Dvĭga za jūtra jo spĕt, jĕdva se dān zazorĭ:
 Trda ob mĕni je nōč, ki zārje ne bōde imĕla,
 Blāzega dnĕva nĭkdār, dōkler ne skrĭje me grōb !“ --
 Vsĕm so igrāle solzĕ, kar stālo jih tām je okólo,
 Vsi so jemāje cvĕtlĭc dĕvi nosĭli darōv.

A. Kalán.

Mogočen hrast.

Globoko korenĭna
 Življenje v zemlji pije,
 Njegova moč poĕasi
 V drevó po deblu lije.

In mnogo let preteĕe,
 Da deblo se postavi;
 Da se mogoĕno dvĭga
 Ponosen hrast v dobravi.

Na desni in na levi
 Vihar mu brate ruje,
 A on viharju, burji,
 Vremenom vsem kljubuje.

Ĉe hujsi mu na deblo
 Viharna sila bĭje,
 Tem bolj globoko v zĕmljo
 Mu korenina rĭje.

J. Š. K.

Dĕdova slika.

Svetĭnov Janez je bil zeló prĭden mladenĭĕ. Da-sĭ mu je bilo domā opravljati mnoga opravila, vendar ni zanemarjal šolskih naukov in nikoli se ni pritožil, da nima ĕasa uĕiti se za šolo. Bil je Svetĭnov Janez v mešĕanskej šoli najboljĭ in najprĭdnejĭ uĕenec; zato so ga njegovi uĕitelji radi imeli in pri vsakej priliki odlikovali. Svoje starše je imel rad, v šolo je prĭdno hodil, povsod se je lepo obnašal, ali da ob kratkem povem, imel je vse óne dobre in lepe lastnosti, ki krasotĕ vsacega dobrega mladenĭĕa. Nikomur ni storil niĕ žalega, in nihĕe se ni pritožil zoper njega; vsak, kdor ga je poznal, hvalil ga je in ljubil zaradi njegovih lepĭh ĕednosti.

Janez je bil sin ubožnih staršev, ki so komaj toliko premōgli, da so ga v šolo pošĭljali in mu potrebne šolske stvari preskrbovali. To je Janez dobro ĕutil, zato si je tudi prizadeval, da bi danes ali jutri svojim staršem mogel njih dobrote povrniti in se jim hvaležnega izkazati. Nu nekaj se je v tem ĕasu dogodilo. Janez je imel strijca trgovca. Ta je moral necega dnĕ po nujnih opravĭlih v Trst, glavno mesto našega Primorja. Da bi mu bilo potovanje prĭjetnejše, vzame s seboj Janeza, ki je imel o tem ĕasu ravno poĕitnice. V tem velikem trgovskem mestu, kjer se trgovci vseh evropejskih nārodov shajajo, dopalo se je našemu Janezu. Posebno so ga zanimale velike ladĭje in parobrodi. Vsak dan je hodil k morskemu prĭstanišĕu ter je gledal, kako se razliĕno blagó izklada in naklada, kako ladĭje dohajajo in odhajajo. Necega dnĕ stopi na vĕliko trgovsko ladĭjo, in tudi tukaj se mu je takó dopalo, da želĭ ostati na ladĭji in se voziti po širocem jadranskem morji. Takój se ponudi